

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14CoCsp/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121224933
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Krajčová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6121224933.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Michaela Krajčová a členovia senátu JUDr. Darina Kriváňová a JUDr. Natália Kolláriková, v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovanej: T. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. 2, J., o zaplatenie 24.426,22 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č.k. 18Csp/25/2021-147 zo dňa 7. novembra 2024 v spojení s opravným uznesením č.k. 18Csp/25/2021-198 zo dňa 17. januára 2025, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Mestského súdu Bratislava IV č.k. 18Csp/25/2021-147 zo dňa 7. novembra 2024 v spojení s opravným uznesením č.k. 18Csp/25/2021-198 zo dňa 17. januára 2025, p o t v r d z u j e.

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava IV rozsudkom č.k. 18Csp/25/2021-147 zo dňa 7. novembra 2024 v spojení s opravným uznesením č.k. 18Csp/25/2021-198 zo dňa 17. januára 2025 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 22.732,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 22.732,- eur od 27.02.2018 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, a to spoločne a nerozdielne s G. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, J., ktorému bola v tomto rozsahu uložená rovnaká povinnosť platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 11.02.2021, sp. zn. 23Up/88/2021 (výrok I.). Vo zvyšnej časti sa žaloba zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 86,12% proti žalovanej, ktorá v tomto rozsahu je povinná k náhrade trov konania spoločne a nerozdielne s G. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, J., ktorému bola uložená v tomto rozsahu rovnaká povinnosť platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 11.02.2021, sp. zn. 23Up/88/2021.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal pôvodne aj od G. S., (označeného pôvodne ako žalovaný v 1. rade) a žalovanej zaplatenia sumy 24.426,22 eur a náhrady trov konania. Uviedol, že žalobca s oboma pôvodne žalovanými uzavrel dňa 14.10.2016 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej im poskytol podľa zmluvy úver vo výške 33.951,58 eur. Žalovaní porušili zmluvné podmienky nesplácaním úveru riadne a včas, následkom čoho vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 05.02.2018. Žalovaní titulom úveru vrátili 7.500,- eur. Zvyšnú časť nevrátili.

3. Okresný súd Banská Bystrica platobným rozkazom sp. zn. 23Up/88/2021, zo dňa 11.02.2021, výrokom I. uložil žalovaným spoločne a nerozdielne zaplatiť do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu žalobcovi istinu 24.426,22 eur, úrok 2,90% ročne zo sumy 23.655,47 eur od 06.02.2018 do zaplatenia, najviac však do 15.12.2021, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 23.655,47 eur od 06.02.2018 do zaplatenia, alebo aby v tej istej lehote podali odpor, a výrokom II. uložil žalovaným povinnosť do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť spoločne a nerozdielne náhradu trov konania vo výške 732,50 eur, a to žalobcovi.

4. Platobný rozkaz nadobudol voči pôvodnému žalovanému v 1. rade G. S. právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16.03.2021.

5. Proti uvedenému platobnému rozkazu podala pôvodne žalovaná v 2. rade odpor, čím sa platobný rozkaz proti nej zo zákona zrušil.

6. Žalovaná uviedla, že s pôvodným žalovaným v 1. rade boli v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v manželskom zväzku. Ako manželia hospodárili oddelene, každý z nich bol majiteľom vlastného bankového účtu a od roku 2015 nežili spolu ani v spoločnej domácnosti. Dňa 29.04.2015 bola hospitalizovaná v Univerzitnej nemocnici J. na neurologickej klinike, odd. neurológie, pre ischemiu v ľavej hemisfére mozgu. Následne jej bol diagnostikovaný infarkt mozgu, ktorý bol potvrdený dňa 15.05.2015 v Národnom ústave srdcových a cievnych chorôb, a.s., oddelenie intenzívnej angiológie, kam bola preložená. Po vykonanom zákroku bola dňa 19.05.2015 preložená na oddelenie neurológie, odkiaľ bola dňa 21.05.2015 prepustená a po dobu 6 mesiacov jej bola nariadená medikamentózna liečba v rozsahu: Srombex 75 mg, ANOPYRIN 100 mg, NOLPAZA 20 mg, Betahistin Actavis a NOVALGIN. Od prepustenia z neurologickej kliniky absolvovala diagnostické, resp. kontrolné vyšetrenia. Dňa 07.09.2015 absolvovala vyšetrenie na neurologickej klinike A., odd. neurológie, kde jej bola nariadená opätovná medikamentózna liečba v rozsahu: Betahistín 24, Trombex 75, Anopyrin Preotect 100, Neurol, Magne B6, Duphalac. Po infarkte sa cítila dlhodobo zle po fyzickej, ale predovšetkým po psychickej stránke. Pociťovala nervozitu, zmätenosť a nechutenstvo, v dôsledku čoho schudla nechcane viac ako 10 kg. V čase podpísania zmluvy o spotrebiteľskom úvere stále podstupovala medikamentóznú liečbu, okrem iného užívala aj Neurol. Medzi možné veľmi časté až časté vedľajšie účinky lieku Neurol patria aj depresie, poruchy pamäti, zmätenosť, úzkosť a ďalšie. Ako dôkaz predložila príbalový leták lieku Neurol.

V čase uzatvorenia zmluvy bývala u svojej matky, nakoľko od prepustenia z nemocnice bola odkázaná na starostlivosť inej osoby, ktorú jej pôvodný žalovaný v 1. rade neposkytoval. Tento krátko pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere ju navštívil a prejavil záujem o jej zdravotný stav a o jej osobu celkovo. Vzhľadom na vtedajší psychický stav a jej obavy z budúceho vývoja a následkov mozgového infarktu úprimne ocenila záujem o jej osobu, a to aj napriek tomu, že v tom čase ich manželstvo bolo trvalo rozvrátené, čomu svedčí aj to, že v roku 2017 bolo ich manželstvo súdom rozvedené.

Pôvodný žalovaný v 1. rade, v tom čase jej manžel, v rámci návštevy poukázal na svoju finančnú situáciu, ktorú chcel vyriešiť uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Za tým účelom využil jej vtedajší nepriaznivý fyzický a psychický stav a zrejme ju naviedol na podpísanie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom jej tvrdil, že úver bude riadne splácať iba on a jej nevzniknú žiadne povinnosti zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom opakovane uvádzal, že bez jej pomoci nebude úver poskytnutý. Ona si miesto, čas a okolnosti podpisu zmluvy nespomína a ani si nespomína, že by zmluvu o spotrebiteľskom úvere podpísala pred notárom. Zároveň uviedla, že nemá vedomosť o tom, akú nehnuteľnosť plánoval žalovaný v 1. rade modernizovať alebo obnovovať z poskytnutého úveru.

Je evidentné, že žalovaný v 1. rade ju uviedol do omylu, resp. využil aj vtedajší nepriaznivý fyzický a psychický stav, aby splnil podmienky poskytnutia úveru a úver získal. Jeho konaním mohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty niekoľkých trestných činov. V tejto súvislosti sa chce obrátiť na príslušné orgány činné v trestnom konaní s oznámením o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchaniu trestného činu.

Ďalej poukázala na § 37 ods. 1 a 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Svojim konaním sa nechcela zaviazat' k povinnostiam vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Chýbala vážnosť jej vôle, ako základný predpoklad pre platnosť právneho úkonu. V čase uzatvorenia zmluvy v dôsledku mozgového infarktu a medikamentózneho liečby pociťovala častokrát zmätenosť, preto s vysokou pravdepodobnosťou je možné tvrdiť, že pre tento jej stav nebola schopná posúdiť ani následky svojho konania. Je vysoko pravdepodobné, že žalovaný v 1. rade využil jej fyzický a psychický stav, aby ju donútil k uzavretiu

takejto zmluvy, pričom musia byť overené aj okolnosti jej uzatvorenia. Poukázala tiež na to, že zmluvné strany sa dohodli, že úverové prostriedky budú veriteľom poukázané na účet pôvodného žalovaného v 1. rade, ktorý tento bankový účet spravoval samostatne. Podľa informácií, ktoré jej poskytol po podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere, mal použiť poskytnuté finančné prostriedky na podnikateľské účely, konkrétne na kúpu podielu v reštaurácii T. Pôvodný žalovaný v 1. rade svoj dlh ani neplánoval splatiť v celom rozsahu tak, ako sa k tomu zaviazal v zmluve. Tomu nasvedčuje aj skutočnosť, že namiesto toho, aby riadne splácať svoje záväzky, v súčasnosti podniká kroky na to, aby sa ich splácaniu vyhol prostredníctvom oddĺženia konkurzom. Vzhľadom na uvedené žiadala žalobu zamietnuť.

7. Súd prvej inštancie vec svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 37, § 38 a § 39 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. h), § 9 ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch (účinného k času uzatvorenia zmluvy) dospel k záveru, že podanej žalobe je potrebné vyhovieť.

8. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd prvej inštancie zistil, že žalobca ako veriteľ a G. S. (pôvodný žalovaný v 1. rade) a žalovaná ako dlžníci podpísali listinu, obsahom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 33.591,58 eur. Dlžníci sa zaviazali vrátiť úver veriteľovi po 500,- eur mesačne, pričom celkovo mali vrátiť 36.772,81 eur do končenej splatnosti úveru 15.12.2021. Uvedenú listinu podpísal veriteľ dňa 12.10.2015 a dlžníci G. S. dňa 13.10.2015 (úradne osvedčený podpis) a žalovaná dňa 14.10.2015, pričom aj jej podpis je úradne osvedčený. Žalovaná sa v konaní bránila, že si nespomína, že by zmluvu podpísala pred notárom, čo hodlala preukazovať výsluchom zamestnanca povereného notára. Súd prvej inštancie považoval výsluch zamestnanca notára za nespôsobilý preukázať, že žalovaná nemala vedomosť o podpise úverovej zmluvy. Žalovaná totiž netvrdila, že by sa v čase podpisu úverovej zmluvy mala nachádzať na inom mieste, resp. že by vzhľadom na svoj nepriaznivý zdravotný stav bolo vylúčené, aby v uvedenom dni podpísala úverovú zmluvu. Samotná skutočnosť, že si žalovaná „nespomína“ na okolnosti uzatvorenia úverovej zmluvy, ešte nepostačuje na prijatie opačného záveru, a to navyše za rešpektovania faktu, že žalovaná v konaní ani netvrdila, že by podpis na úverovej zmluve nebol jej pravým podpisom.

9. Ďalej súd prvej inštancie nepovažoval za preukázané, že by žalovaná uzavrela zmluvu v duševnej poruche, čo naznačovala v odpore k platobnému rozkazu. Žalovaná síce tvrdila, že „je vysoko pravdepodobné, že žalovaný v 1. rade využil fyzický a psychický stav žalovanej, aby ju donútil k uzavretiu takejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere“, avšak uvedené tvrdenie žalovaná nepreukázala konkrétnymi dôkazmi, hoci tak urobiť mohla. Z príbalového letáku lieku Neurol síce možno usudzovať, že jeho užívanie vplýva na psychické funkcie, no z uvedeného ešte nemožno automaticky usudzovať, že tomu tak aj skutočne u žalovanej bolo. Súd prvej inštancie pritom podotýka, že žalovaná nenavrhol ani znalecké skúmanie, ktoré by mohlo privodiť záver o tom, že v čase podpisu úverovej zmluvy konala v duševnej poruche, ktorá ju robila práve na podpis úverovej zmluvy nespôsobilou. Žalovaná ďalej nenavrhol ani iné dôkazy, ktoré by preukazovali, že v čase uzatvorenia zmluvy trpela takými prejavmi, ktoré by vylučovali jej schopnosť riadne posúdiť obsah úverovej zmluvy (výsluchmi blízkych osôb, prípadne kohokoľvek, kto by preukázal, že sa v čase podpisu nachádzala na inom mieste, predložením komunikácie so žalobcom, blízkymi osobami, a pod.).

10. Ani tvrdenie žalovanej, že následkom mozgového infarktu a medikamentóznej liečby častokrát pociťovala zmätenosť, v dôsledku čoho nebola schopná posúdiť následky svojho konania, súd prvej inštancie nemal za preukázané žiadnym dôkazom. K preukázaniu takéhoto skutkového tvrdenia bolo nevyhnutné v konaní prezentovať odborné závery. Fakt, či osoba po mozgovom infarkte a po konkrétnej medikamentóznej liečbe dokáže ovládať svoje konanie a rozhodovať informovane (teda neovplyvnene práve uvedenými nepriaznivými okolnosťami), je totiž otázkou odbornou, na ktorú súd prvej inštancie nemal adekvátnu expertízu. Bolo v moci žalovanej, aby uvedené v konaní preukázala odbornými závermi (znaleckým posudkom, prípadne odborným vyjadrením). Preto súd prvej inštancie zamietol výsluch žalovanej, ktorá svoj výsluch žiadala na preukázanie skutočnosti, že v čase uzatvorenia zmluvy nebola schopná posúdiť následky svojho konania; uvedený výsluch by predstavoval iba subjektívne vnímanie žalovanej, a už i z toho pohľadu by nebolo objektívne a spravodlivé.

11. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti neopomenul posudzovať, že žalovaná odkazovala pri svojej nespôsobilosti na pravdepodobnosť, že v dôsledku mozgového infarktu a medikamentóznej liečby nebola schopná posúdiť následky svojho konania. Pravdepodobnosť v tomto prípade nestačí, keďže ako to už bolo konštatované, na zodpovedanie tejto otázky boli potrebné

odborné závery. Aj judikatúra akcentuje, že „je vylúčené spraviť záver o neplatnosti právneho úkonu z dôvodu, že ho konajúca osoba spravila v duševnej poruche, ktorá ju robila k tomuto právnomu úkonu neschopnou, iba na základe pravdepodobnosti“ (rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 21.12.2010, sp. zn. 30Cdo/3614/2009).

12. V tejto súvislosti súd prvej inštancie vnímal tvrdenie žalovanej v celkovom kontexte. Zmluvu o úvere podpísala žalovaná dňa 14.10.2015 a sama netvrdí, že by sa domáhala zrušenia zmluvy, ktorou podľa jej samotného vyjadrenia nechcela pre seba privodiť žiadne povinnosti. Tvrdenie o tom, že zmluva by pre ňu nemala spôsobovať žiadne právne povinnosti, vznikla prvýkrát až v podanom odpore, t. j. v podaní zo dňa 18.03.2021, teda po viac ako 5 rokoch od jej uzatvorenia. Ďalej súd prvej inštancie nemal za preukázané ani to, že pôvodný žalovaný v 1. rade zneužil jej nepriaznivý zdravotný stav na uzatvorenie zmluvy. K tomuto tvrdeniu žalovaná neprodukovala žiadne dôkazy, ktoré by boli spôsobilé preukázať uvedené skutkové tvrdenie. Súd prvej inštancie pritom nemal za podstatné to, ako pôvodný žalovaný v 1. rade využil prostriedky získané z úveru; preto zamietol aj návrh žalovanej na výsluch pôvodného žalovaného v 1. rade a návrh na získanie jeho výpisu bankového účtu.

13. Súd prvej inštancie za nesporné považoval to, že žalobca poskytol žalovaným úver vo výške 30.232 eur. Sporné nebolo tiež to, že žalovaná doposiaľ uhradila na úver 7.500 eur. Z Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti vyplýva, že úver predčasne zosplatnil vo vzťahu k žalovanej ku dňu 05.02.2018, pričom Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti doručil žalobca žalovanej podľa doručky dňa 26.02.2018. Týmto oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalobca vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy.

14. Na podklade takto zisteného skutkového stavu veci potom súd prvej inštancie posúdil listinu podpísanú žalobcom a pôvodným žalovaným v 1. rade a žalovanou ako platne uzatvorenú zmluvu o úvere. Súd prvej inštancie nedospel k záveru, že by žalovaná konala v duševnej poruche, ktorá by ju robila neschopnou uzavrieť zmluvu o úvere (čo by malo relevanciu v rovine § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Žalovaná totiž neuniesla v tomto smere dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie nezistil ani žiadne iné okolnosti, ktoré by zakladali absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

15. Vzhľadom na to, že veriteľ vystupoval ako dodávateľ a pôvodný žalovaný v 1. rade a žalovaná vystupovali pri uzavieraní zmluvy ako spotrebiteľia, súd prvej inštancie posúdil zmluvu o úvere ako zmluvu spotrebiteľskú (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Úver súd prvej inštancie súčasne posúdil ako spotrebiteľský (§ 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; ďalej ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a v prvom rade skúmal, či žalobca predčasne úver zosplatnil v súlade so zákonom. Dospel pritom ku kladnému záveru, nakoľko možnosť predčasného zosplatnenia plynula zo zmluvy o úvere a žalobca dodržal proces zosplatnenia upravený v § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Napokon, žalovaná proces zosplatnenia ani osobitne nespochybňovala.

16. Následne súd prvej inštancie posudzoval, či zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňa všetky zákonom predpokladané povinné náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve je dojednaná výška splátky 500,- eur a počet splátok 74. Súčin výšky splátky a počtu splátok predstavuje sumu 37.000,- eur, ktorá by preto mala predstavovať celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V zmluve o úvere je však celková čiastka uvedená sumou 36.772,81 eur. V zmluve sa tak nachádza nesprávny údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (ide o nižšiu čiastku). Súd prvej inštancie pritom postrehol i to, že amortizačná tabuľka mala obsahovať aj prehľad o výške jednotlivých splátok. Amortizačná tabuľka obsahuje tento údaj ako 73 splátok po 500,- eur (čo predstavuje 36.500,- eur) a 1 splátku vo výške 61,45 eur, čo spolu činí 35.561,45 eur. Ani amortizačná tabuľka tak neuvádza správne celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Platí, že v prípade, ak je chybný uvedený údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, tak bez ohľadu na to, či je tento údaj v (ne)prospech spotrebiteľa a takisto bez ohľadu na rozdiel chybný a správne uvedenej celkovej čiastky (zákon v tomto prípade nerozlišuje mieru, ktorá je ešte akceptovateľná a ktorá nie), je to dôvodom na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. K tomuto záveru dospela konštantná judikatúra vyšších súdov (napr. Krajský súd v Trenčíne v rozsudku sp. zn. 17CoCsp/24/2023).

Preto súd prvej inštancie posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca nemá nárok na zaplatenie žiadnych úrokov a poplatkov. Má nárok len na vrátenie poskytnutej istiny úveru, ktorá v tomto prípade bola vo výške 30.232,- eur. Na úver vrátili dlžníci (pôvodný žalovaný v 1. rade a žalovaná) 7.500 eur. Žalovaná tak doposiaľ nevrátila z istiny 22.732,- eur. Túto doposiaľ nevrátenú časť musí žalovaná žalobcovi zaplatiť, a preto ju súd prvej inštancie zaviazal k úhrade tejto sumy žalobcovi, a to spoločne a nerozdielne (pretože tak sa na to zaviazali v zmluve) s pôvodne žalovaným v 1. rade, ktorému v uvedenom rozsahu bola táto povinnosť uložená právoplatným a vykonateľným platobným rozkazom. Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol ako nedôvodnú.

17. S uhradením sumy 22.732,- eur je žalovaná v omeškaní. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 24.426,22 eur od 06.02.2018 do zaplatenia. Súd prvej inštancie v rámci dokazovania skutkového stavu zistil, že žalobca vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy dňa 26.02.2018. Až nasledujúcim dňom, t. j. 27.02.2018 sa žalovaná ocitla s úhradou sumy 22.732,- eur v omeškaní, preto súd prvej inštancie za dôvodne uplatnený úrok z omeškania považoval úrok vo výške 5% ročne zo sumy 22.732,- eur od 27.02.2018 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti uplatnených úrokov z omeškania, súd prvej inštancie zamietol.

18. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia istiny 24.426,22 eur a zmluvného úroku a úroku z omeškania (pričom úroky sa do výpočtu náhrady trov konania nezahŕňajú, nakoľko neboli žalobcom v žalobe kapitalizované, por. rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25.04.2018, sp. zn. 41Co/1/2018). Súd prvej inštancie priznal žalobcovi sumu 22.732 eur. Úspech žalobcu tak predstavoval 93,06 % a úspech žalovanej predstavoval 6,94% (bol teda čiastočne úspešný žalobca). Keďže niet racionálneho dôvodu, aby si strany v prípade čiastočného úspechu nahradili trovy konania navzájom, časť, ktorá sa prekrýva, sa musí odpočítať, a preto žalovaná nahradí čiastočne úspešnému žalobcovi 86,12% trov konania ($93,06\% - 6,94\% = 86,12\%$). O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

19. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP, nakoľko mala za to, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

20. Žalovaná namietala, že súd prvej inštancie nevykonal navrhované dôkazy; nevykonal navrhovaný výsluch zamestnanca notára, ktorý by mohol preukázať tvrdenia žalovanej; rovnako nevykonal ani výsluch pôvodného žalovaného G. S., ktorý taktiež mohol ozrejmiť okolnosti podpisu zmluvy o úvere žalovanou, dokonca ani jej navrhovaný výsluch. Má za to, že vykonaním ňou navrhovaných dôkazov by mohol súd prvej inštancie dospieť k inému právnenému posúdeniu veci, ako dospel bez ich vykonania.

21. Ďalej namietala záver súdu prvej inštancie, že nepovažoval za preukázané, že by uzavrela zmluvu v duševnej poruche. Už vo svojom odpore uviedla, že v čase podpisu zmluvy o úvere bola stále liečená v dôsledku ischemie v ľavej hemisfére mozgu, pričom neskôr jej bol diagnostikovaný mozgový infarkt, ktorý bol potvrdený dňa 15.05.2015 v Národnom ústave srdcových a cievnych chorôb, a. s., oddelenie intenzívnej angiológie, kam bola preložená. Následne bola po zákroku preložená na oddelenie neurológie, odkiaľ bola dňa 21.05.2015 prepustená a po dobu 6 mesiacov jej bola nariadená medikamentózna liečba rozsahu: Trombex 75 mg, Anopyrin 100 mg, Nolpaza 20 mg, Betahistin Actavis a Novalgin. Od prepustenia z neurologickej kliniky absolvovala diagnostické postupy, resp. kontrolné vyšetrenia. Dňa 07.09.2015 jej bola po vyšetrení predpísaná opätovná medikamentózna liečba v rozsahu: Betahistin 24, Trombex 75, Anopyrin Protect 100, Neurol, Magne B6, Duphalac. Ako žalovaná uviedla vo svojom odpore, po infarkte sa dlhodobo cítila zle po fyzickej, ale najmä po psychickej stránke. V čase podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere ešte stále podstupovala medikamentóznú liečbu, pričom okrem iného užívala aj Neurol, medzi ktorého vedľajšie účinky patria aj depresie, poruchy pamäti, zmätenosť, úzkosť a ďalšie.

V tomto čase už nežila s G., navyše kvôli svojmu veľmi nepriaznivému zdravotnému stavu musela žiť u svojej matky, nakoľko bola odkázaná na starostlivosť inej osoby. Krátko pred uzatvorením zmluvy o úvere ju G. S. navštívil a začal o ňu prejavovať záujem. Vzhľadom na vtedajší psychický stav, ako aj

vzhľadom na svoje obavy o budúcnosť a vzhľadom na následky mozgového infarktu úprimne ocenila záujem o jej osobu.

Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vôbec neprihliadol na jej psychický stav, nedostatočne posúdil vedľajšie účinky vtedy absolvovanej medikamentózne liečby a vo svojom odôvodnení konštatoval, že nedospel k záveru, že by konala v duševnej poruche. Súd prvej inštancie iba skonštatoval, že žalovanou uvádzané skutočnosti ešte nemusia znamenať, že by na ňu medikamentózna liečba mala vplyv. Rovnako neprihliadol ani na zjavne manipulatívne správania G. ktorý zneužil jej nepriaznivý psychický stav. Navyše ju zaviedol najmä v tom, že jej tvrdil a ubezpečoval ju, že zo zmluvy o úvere bude zaviazaný iba on a iba on bude mať povinnosť úver splácať. Na podklade uvedených skutočností je zrejmé, že bola G. S. uvedená do omylu a bol zneužitý jej nadmieru nepriaznivý psychický stav, kedy nebola jej v dôsledku medikamentózne liečby psychicky schopná plne posúdiť dôsledky svojich úkonov. Je zrejmé, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vo vzťahu k posúdeniu platnosti právneho úkonu žalovanej aj k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. V zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 38 Občianskeho zákonníka, bola vo svojej vtedajšej situácii natoľko ovplyvnená liečbou, ako aj obavami o budúcnosť a svoju ďalšiu existenciu, kedy nemohla vedieť, či nebude aj v budúcnosti natrvalo odkázaná na starostlivosť inej osoby, že je zrejmé, že právny úkon nebol urobený slobodne a vážne tak, aby mohol byť považovaný za platný právny úkon. Na základe všetkých uvedených skutočností navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil, resp. aby ho zmenil tak, žalobu voči žalovanej zamietne.

22. Žalobca k podanému odvolaniu uviedol, že má za to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne a dostatočne vysporiadal so všetkými tvrdeniami, na ktoré žalovaná počas konania poukazovala. Poukázal v tejto súvislosti na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6Cdo/145/2011. Taktiež žalovanou uvádzaný odvolací dôvod, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým tvrdeniam nie je daný. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti a následne hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti a k nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Nesprávnym právnom posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Z obsahu podaného odvolania je jednoznačné, že žalovaná sa snaží iba oddialiť povinnosti, ktoré jej vyplývajú z predmetného rozhodnutia. Prvoinštančný súd sa dostatočne a v rozsahu potrebnom na rozhodnutie vysporiadal s tvrdeniami žalovanej a vykonal všetky potrebné dôkazy potrebné na spravodlivé rozhodnutie vo veci. Na základe vyššie uvedeného žiadal odvolací súd, aby napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

23. Odvolací súd preskúmal vec, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 09.09.2025; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, resp. ich právni zástupcovia, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení a zo skutočností, ktoré vyšli najavo najneskôr do konca lehoty na podanie odvolania. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, dôvodnosti odvolania, boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie, a ktoré nepochybne existovali v čase vyhlásenia rozsudku, v čase podania odvolania.

24. Po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie i konania, ktoré mu predchádzalo, na základe uplatnených odvolacích námietok, dospel odvolací súd k záveru, že v preskúmvanej veci vykonal súd prvej inštancie všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenie sumy zaplatenia sumy 24.426,22 eur a náhrady trov konania, ktorá suma predstavuje nesplatenú istinu úveru, ktorý poskytol žalovanej a pôvodne žalovanému v 1. rade na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 14.10.2016, na základe ktorej im poskytol podľa zmluvy úver vo výške 33.951,58 eur. Keďže obaja pôvodne žalovaní nesplácali úveru riadne a včas, žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 05.02.2018.

25. Po správnom vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel prvoinštančný súd na jeho základe k správnym skutkovým záverom, a následne v spore vyvodil aj správne právne závery, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k vyhovneniu žaloby aj náležite odôvodnil. Dôsledne sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj s relevantnou argumentáciou oboch strán sporu súvisiacou s predmetom konania, a preto je jeho rozhodnutie v tomto ohľade presvedčivé. Odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne, v celom rozsahu sa stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje.

26. Žalovaná v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ako aj v podanom odvolaní tvrdila, že v čase podpisu zmluvy bola následkom svojho ochorenia a v dôsledku medikamentózneho liečby v stave, že si neuvedomovala, následky svojho konania, nepamätala si, že zmluvu vôbec podpísala a zároveň tvrdila, že ju pôvodne žalovaný v 1. rade (vtedy jej manžel) uviedol do omylu, keď jej tvrdil, že z predmetnej zmluvy bude zaviazaný len on; ďalej tvrdila, že pôvodne žalovaný v 1. rade využil jej stav, keď z dôvodu obavy o svoju existenciu a odkázanosť na pomoc tretej osoby mu uverila, že sa o ňu postará a aj z tohto dôvodu súhlasila s poskytnutím úveru a zmluvu popísala.

27. Súd prvej inštancie vyššie uvedené tvrdenia žalovanej o tom, že uzavrela zmluvu v duševnej poruche nepovažoval za preukázané. Uviedol, že žalovaná síce tvrdila, že „je vysoko pravdepodobné, že žalovaný v 1. rade využil fyzický a psychický stav žalovanej, aby ju donútil k uzavretiu takejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere“, avšak uvedené tvrdenie žalovaná nepreukázala konkrétnymi dôkazmi, hoci tak v priebehu konania urobiť mohla.

28. Odvolací súd na potvrdenie správnosti týchto záverov súdu prvej inštancie v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že za duševnú poruchu sa považuje akákoľvek porucha psychických funkcií, vedomia, slabomyseľnosť, či iná duševná odchýlka, ktorá má za následok stratu alebo zhoršenie rozpoznávacích alebo ovládacích schopností. Ak strana sporu v spore, v ktorom sa rieši otázka platnosti určitého právneho úkonu tvrdí, že na strane konajúcej osoby bola takáto duševná porucha prítomná a súčasne, že táto duševná porucha u danej osoby vyvolala absenciu rozpoznávacích alebo ovládacích schopností, je pre úspech v spore nevyhnutné, aby toto svoje tvrdenie náležite preukázala. V takomto spore, v ktorom úspech závisí od naplnenia predpokladov pre aplikáciu ust. § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nepostačuje, aby bolo tvrdenie o existencii relevantnej psychickej poruchy preukázané iba s určitou mierou pravdepodobnosti, avšak je nevyhnutné, aby prítomnosť psychickej poruchy a súčasne ňou vyvolaná neschopnosť uskutočniť právny úkon bola preukázaná celkom jednoznačne. Iba v takomto prípade možno pristúpiť k aplikácii ust. § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka a z tohto dôvodu považovať daný právny úkon, resp. uzavretú zmluvu za neplatnú. V opačnom prípade, teda ak sa existencia relevantnej duševnej poruchy v konaní nepreukáže vôbec, prípadne jej existenciu v čase uskutočnenia právneho úkonu možno iba (s väčšou, či menšou mierou pravdepodobnosti) predpokladať, nie sú na aplikáciu ust. § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka splnené podmienky a posudzovaný právny úkon treba (v súlade s požiadavkou preferencie platnosti právnych úkonov) považovať za platný.

29. V nadväznosti na vyššie uvedené hľadiská, významné pri posudzovaní platnosti právneho úkonu, dospel odvolací súd v preskúmvanej veci k záveru, že súd prvej inštancie vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci, keď sa v konaní aj v odôvodnení napadnutého rozsudku zaoberal tým, či bolo vykonaným dokazovaním celkom jednoznačne a nepochybne preukázané, že žalovaná v okamihu uzavretia zmluvy (v čase jej podpisu), trpela takou duševnou poruchou, ktorá by ju práve na tento úkon robila neschopnou rozpoznať následky svojho konania a dospel k správne záveru, že v rozhodnom období nie je možné považovať žalovanú za nespôsobilú na tento právny úkon. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie svoje skutkové závery o možnej nespôsobilosti žalovanej uzavrieť so žalobcom spornú zmluvu správne odôvodnil tým, že žalovaná v tejto pre spor podstatnej otázke neuniesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala ani odborným posudkom a ani inou lekárskou správou, že by v čase uzavretia predmetnej zmluvy trpela takou poruchou, resp. bola v takom duševnom rozporení, ktorá by ju na tento úkon robila nespôsobilou.

30. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobkyne v podanom odvolaní, že by navrhovaná svedkyňa - zamestnankyňa notárskeho úradu bola spôsobilá potvrdiť, že nebola spôsobilá na vykonanie

úkonu, nakoľko zamestnankyňa notárskeho úradu nemá odborné vedomosti, aby sa mohla vyjadriť k duševnému stavu žalovanej. Zamestnanci notárskeho úradu pred overením podpisu nemajú povinnosť žiadať lekársku správu o duševnej spôsobilosti podpisujúceho.

31. Bola to teda výlučne len žalovaná, ktorá jediná tak v žalobe, ako aj počas vedenia konania potvrdzovala, že bola v čase podpisu zmluvy v zlom psychickom stave; toto tvrdenie však nie je postačujúce na preukázanie jej nespôsobilosti na daný právny úkon. Pokiaľ žalovaná chcela preukázať ňou tvrdenú skutočnosť, že bola v nepriaznivom psychickom stave a bola pod vplyvom medikamentózneho liečby, ktorá ovplyvňovala jej schopnosti rozpoznať následky svojho konania, bola povinná na preukázanie svojich tvrdení v konaní uviesť také skutkové okolnosti, ktoré by zároveň aj podoprela dôkazmi, najmä prostredníctvom znaleckého posudku, ktoré by jej tvrdenie podporili. Žalovaná však na preukázanie svojho nepriaznivého duševného stavu nenavrholo vykonanie žiadnych takých dôkazov, ktoré by boli spôsobilé spochybniť jej duševný stav v čase uzavretia predmetnej zmluvy. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia žalovanej, ktoré uviedla na podporu svojich tvrdení týkajúcich sa jej spôsobilosti na daný úkon. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonávajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy, a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tej strane sporu, na ktorom predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva, v danom prípade na žalovanej. Je potrebné zdôrazniť, že iné než navrhnuté dôkazy súd vykonáva iba výnimočne. Ak strana sporu nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť <<https://www.judikaty.info/document/nssr/46072/>> (NS SR sp. zn.: 7Cdo/214/2014).

32. V konaní, v ktorom sa posudzuje psychický stav určitej osoby, je nepochybne vykonanie znaleckého dokazovania na mieste, kedy je posúdenie odborných otázok, na ktoré však nemá súd dostatok kvalifikácie, významné pre ustálenie skutkového stavu. Vypracovanie znaleckého posudku a vyslovenie určitých záverov znalcom však nezaväzuje súd povinnosťou tento znalecký posudok (ako dôkaz) podrobiť hodnoteniu, keď znalecký posudok je iba jedným z dôkazných prostriedkov slúžiacich na ustálenie časti skutkového stavu významného pre právne posúdenie celej veci a komplexné ustálenie rozhodujúcich skutočností je výhradne vecou súdu. Za správny tak možno považovať postup súdu, ktorý až následne, po tom ako mu je predložený znalecký posudok, nielen mechanicky prevezme závery vyslovené znalcom a osvojí si ich, avšak tieto konfrontuje aj s ďalšími skutočnosťami, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov a ktoré vyšli najavo v priebehu konania. Preto až následne, po vykonanom znaleckom dokazovaní preukazujúcom nepriaznivý psychický stav konajúcej osoby (žalovanej), môžu byť ďalšími prameňmi relevantných informácií, na základe ktorých možno vysloviť komplexný záver o tom, či určitá osoba v čase uskutočnenia právneho úkonu disponovala schopnosťou posúdiť následky svojho konania, aj výpovede osôb, ktoré o jej správaní majú priame (prípadne i sprostredkované) poznatky (príbuzných, ošetrojúceho lekára a pod.), no tiež listiny, či iné dôkazy, ktoré môžu prispieť k vytvoreniu komplexného hodnotenia schopností konajúcej osoby v čase sporného právneho úkonu. Avšak vykonanie takýchto dôkazov žalovaná v priebehu konania a ani v podanom odvolaní nenavrholo.

33. Teda možno zhrnúť, že v prejednávanej veci nedošlo k naplneniu predpokladov pre aplikáciu ust. § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď na strane žalovanej v konaní nebola preukázaná celkom jednoznačne a bez pochybností prítomnosť psychickej poruchy a súčasne ňou vyvolaná neschopnosť uskutočniť právny úkon.

34. Žalovaná ďalej v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v podanom odvolaní namietala, že bola uvedená do omylu G. S. vským, ktorým bol v tom čase jej manželom (pôvodne žalovaným v 1. rade) a následne tvrdila, že konala pod jeho nátlakom. Ani táto odvolacia námietka však nie je dôvodná.

35. Omyl je pri právnom úkone rozhodujúci, resp. podstatný, ak sa týka právneho dôvodu alebo inej skutočnosti, ktorá bola pre uskutočnenie právneho úkonu podľa prejavenej vôle rozhodujúca. Omyl je podstatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca (podstatná), a bez ktorej by k právnomu úkonu nedošlo, a ďalej osoba, ktorej

bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela v čase právneho úkonu aspoň vedieť. Ustanovenie § 49a Občianskeho zákonníka <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>> však nemožno vykladať tak, že na jeho základe je osoba, ktorá sa omylu dovoľáva, zbavená povinnosti si sama, podľa okolností konkrétneho prípadu, zabezpečiť objektívne informácie o okolnostiach, ktoré považuje táto osoba za rozhodujúce pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu a bez príčiny sa vo svojom úsudku nechala mylne ovplyvniť prípadnými náznakmi riešenia zamýšľaného právneho úkonu. Predpokladom úspešnosti dovolania sa omylu je to, že osoba, ktorej bol právny úkon určený (teda v danom prípade žalobca), tento omyl vyvolala alebo o ňom musela v čase právneho úkonu aspoň vedieť. Túto skutočnosť vo vzťahu k žalobcovi žalovaná v konaní ani len netvrdila a v konaní ani nebolo preukázané, že by žalobca v čase podpisu predmetnej zmluvy mohol mať vedomosť o konfliktných vzťahoch medzi dlžníkmi, ktorí navyše boli v tom čase ešte manželia a o tom, že by pôvodne žalovaný v 1. rade akýmkoľvek spôsobom vytváral na žalovanú nátlak v súvislosti s podpisom predmetnej zmluvy. Rovnako tak v danej veci nemožno akceptovať, aby sa bolo možné účinne dovolať neplatnosti predmetného právneho úkonu pre omyl podľa § 49a OZ <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>> v situácii, keď by omylu sa dovoľávajúca osoba zanedbala pre ňu objektívne existujúcu možnosť presvedčiť sa o pravom stave vecí a bez príčiny sa vo svojom úsudku nechala mylne ovplyvniť prípadnými dojmami, náznakmi riešenia, resp. hypotézami o predmete zamýšľaného právneho úkonu (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/192/2008 <<https://www.judikaty.info/search?db=nssr&fCatalogNr=3Cdo%2F192%2F2008&fCatalogNrExact=1>>). Vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie mal odvolací súd za to, že u žalovanej nešlo ani o ospravedlniteľný omyl, ktorého by sa mala právo v zmysle § 40a OZ <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>> dovoľávať ako dôvodu relatívnej neplatnosti úverovej zmluvy. Z vykonaného dokazovania nevyšlo najavo, že by žalovaná nemala spôsobilosť na právne úkony, resp. ako bolo vyššie uvedené, že by urobila sporný právny úkon v duševnej poruche, ktorá ju na tento právny úkon robila neschopnou. Preto (a zjavne z toho vychádzal aj súd prvej inštancie) bolo potrebné vychádzať z toho, že žalovaná sporný právny úkon urobila v stave spôsobilom na jeho uzavretie (v opačnom prípade by súd prvej inštancie konštatoval neplatnosť danej zmluvy podľa § 38 OZ <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>>). Nedbanlivosť, nedôslednosť alebo neopatrnosť žalovanej, či jej dôvera k bývalému manželovi (pôvodne žalovanému v 1. rade) nemožno stotožňovať s ospravedlniteľným omylom pri urobení právneho úkonu (prejavu vôle uzavrieť úverovú zmluvu s uvedeným predmetom) zachyteného písomne. Žalovaná mala objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom ňou podpísanej zmluvy a z tohto obsahu potom bez najmenších pochybností zistiť, čo je jej predmetom. Napokon aj samotná žalovaná v konaní uvádzala, že jej bol predmet známy - teda že išlo o úver, keď sama tvrdila, že v čase podpisu zmluvy mal jej manžel finančné problémy a bol jej známy aj účel úveru (podnikateľské aktivity jej bývalého manžela). Skutočnosť, že v čase podpisu zmluvy mala obavy o svoju budúcnosť, bála sa toho, kto sa o ňu postará, mylne sa domnievajúc, že to bude práve bývalý manžel - pôvodne žalovaný v 1. rade, nemôžu ísť na ťarchu žalobcu a nemôžu mať vo vzťahu k žalobcovi vplyv na platnosť daného právneho úkonu.

36. Pokiaľ ide námietku odvolateľky, týkajúcu sa postupu súdu prvej inštancie, ktorý zamietol jej návrh na vykonanie dokazovania výsluchom strán sporu za účelom objasnenia spôsobilosti žalovanej na podpísanie zmluvy a jej uvedenia do omylu pôvodným žalovaným v 1. rade, túto námietku odvolací súd považuje, vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, za nedôvodnú. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. marca 2021, sp. zn. 5Cdo/107/2019). Odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie zaviazal žalovanú na zaplatenie žalobou uplatnenej sumy a s poukazom na závery súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobkyne vo vzťahu k ňou tvrdenému konaniu v duševnej poruche a pod vplyvom medikamentózneho liečby, by bolo vykonanie výsluchu strán sporu nehospodárne a nadbytočné, nakoľko

jeho výsledky by nemali vplyv na rozhodnutie súdu vo veci samej a ani by nijakým spôsobom nemohli zmeniť jeho rozhodnutie.

37. Ďalej odvolací súd uvádza, k žalovanou uplatnenému odvolaciemu dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP), že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke, a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení druhého dielu Civilného sporového poriadku, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Podľa názoru odvolacieho súdu spôsob, akým súd prvej inštancie dospel k skutkovým zisteniam, zodpovedá ustanoveniu § 191 CSP v spojení s ustanovením § 185 CSP. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi zistené. Odvolací súd zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že žalovaná sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie (napr. I. ÚS 188/06, rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/96/2000 zo dňa 26. novembra 2003).

38. Záverom odvolací súd poukazuje na to, že v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

39. Odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.04.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5Cdo/218/2009, 3Cdo/51/2011, 3Cdo/186/2012, 7Cdo/56/2011).

40. Berúc do úvahy dostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, by odvolací súd posudzovaním ďalších odvolacích námietok žalovanej, už len opakoval správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktorý po dôkladnej úvahe vydal svoje rozhodnutie v súlade s platnou právnou úpravou. Žalovaná len zopakovala skutočnosti, na ktoré poukazovala pred súdom prvej inštancie, pričom na dôkladnom zvážení a správnom vyhodnotení aj týchto skutočností a tvrdení spočíva prvoinštančným súdom vydaný rozsudok. Aj podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec

podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

41. Z vyššie uvedených dôvodov, pretože odvolací súd nezistil žiadne pochybenie súdu prvej inštancie a keďže žalovaná neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé prehodnotiť stav zistený prvoinštančným súdom, nepovažoval odvolací súd odvolanie žalovanej za dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie.

42. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

43. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).